

ROČNÍK VIII. 1937

ČÍSLO 4.

S B O R N Í K

JEDNOTY STARÝCH ČESKÝCH RODŮ V PRAZE

Rodopis – Historie – Heraldika

Vychází čtvrtletně. — Majitel, nakladatel a vydavatel spolek: Jednota Starých českých rodů v Praze. — Rediguje Dr. Vincenc Matina. — Redakce a administrace Praha II., Jircháře 10. — Telefon 438-76. — Odpovědný redaktor Dr. Jan Rejsa. — Předplatné: ročné Kč 12'. — Příspěvek členský: Kč 36', za správní rok. — Zápisné Kč 3' pro nové členy. — Užívání novinových známek povolenlo výnosem ředitelství pošt a telegrafů v Praze ze dne 7. června 1933 č. 142829/Vil-1933.

OBSAH:

	Str.
Prof. Dr. Justin V. Prášek: Revindikace pobělohorských koniskací	49
Dr. V. J. Matina: Rodopisné rozhledy .	66
Zaslané publikace	71
Zprávy spolkové	71

P R A H A 1937

Nakladem „Jednoty Starých českých rodů“ v Praze II., Jircháře 10
Tiskem Jos. Dvořáka syna, Strakonice

S B O R N Í K

JEDNOTY STARÝCH ČESKÝCH RODŮ V PRAZE

Rodopis – Historie – Heraldika

Vychází čtvrtletně. — Majitel, nakladatel a vydavatel spolek: Jednota Starých českých rodů v Praze. — Rediguje Dr. Vincenc Matina. — Redakce a administrace Praha II., Jircháře 10. — Telefon 438-76. — Odpovědný redaktor Dr. Jan Rejsa. — Předplatné: ročně Kč 12-. — Příspěvek členský: Kč 26-, za správní rok. — Záplsné Kč 3- pro nové členy. — Užívání novinových známek povoleno výnosem ředitelství pošt a telegrafů v Praze ze dne 7. června 1933 č. 142829/VII-1933.

Prof. Dr. Justin V. Prášek,

REVINDIKACE POBĚLOHORSKÝCH KONFIŠKACÍ.

(Z archivních spisů Jednoty Starých českých rodů v Praze). (Dokončení)

měli. Komisařům, kteří měli pátrati v domech Pražských po zbraních, poručeno spolu se přesvědčovati, nejsou-li v nich ukryty klenoty a cennosti „rebelů“. — Také v hlavních obchodních městech německých, jako Reznu a Lipsku, pátráno horlivě po statcích, které tam z Čech byly vyvezeny.

Teprve, když byly tyto rozsáhlé přípravy vykonány, přikročeno k provádění.

Kterak Ferdinand II. rušil právo od věků v Čechách platné.

Jako každý spořádaný stát mělo království České své právo zvykové, později do psaného zemského zřízení Vladislava krále pojaté, kteréžto zřízení bylo r. 1564, tedy již za Habsburků, revidováno a doplněno. Toto české právo nebylo nikdy zákonem derogováno. Oktroyované absolutistické „Obnovené zřízení zemské“ Ferdinanda II. z r. 1627 mění sice jeho jednotlivá ustanovení s prospečhem absolutní moci královské, ale

nehýbe jeho podstatou. Toto české právo praktikováno až do vyhlášení nových rakouských zákoníků s počátku XIX. století.

České právo toto pro posuzování konfiskací Ferdinanda II. jediné platné, obsahovalo i určité normy o stíhání a pokutování deliktů politických, „proti králi a zemi“ spáchaných. Stěžejnou zásadou těchto norem bylo, že žádný obyvatel království Českého a zemí připojených nesměl pro svá ať jakákoli provinění „proti králi a zemi“ poháněn být k jakémukoli soudu za hranicemi, nýbrž výhradně k soudu královu. Tímto soudem královým srozumívány byly od dob Ferdinanda I. výlučně soudy zemský, komorní i dvorský. Na soudcích těchto předsedal buď sám král anebo jeho zástupce, zemským zřízením ustanovený, předsedícími pak měli být toliko obyvatel země. Soudy tyto, z nichž největší váhy nabyly průběhem dob soud zemský, rozhodovaly dle zvyklostí do zemského zřízení pojatých, tudíž dle domácího práva českého. Každý jiný soud a každé jiné právo byly vyloučeny.

Na provinění politická („proti králi a zemi“) obvyklá byla pokuta ztráty cti, hrdla i statku, ale ztráta statků byla podstatně omezena zásadou, že bratr nedilný nemůže na újmu a zkázu druhého bratra ničeho odcizovati, tím méně svým proviněním statku v nedíle držaného pozbýti. Když pak v XVI. stol. proměnována byla dědictví, totíž statky zpupné, v deskách zemských zapsané ve statky „nápadní“ nebo fideikomissní, což dalo se se souhlasem královým, spočívalo již v povaze zboží „nápadního“ jakožto nezcizitelného majetku rodinného, že nemohl dočasného držitele jeho pykat ztrátou statku, jehož nebyl vlastníkem, nýbrž pouze uživatelem.

Některé případy královské justice, jak se zdá hlavně odsouzení pana Jiří z Lobkovic r. 1593, při němž libovůle královská uplatnila se více než vidělo se stavům býti přiměřeným, přiměly r. 1608 sněm zemský k formulování důležitých požadavků. V X. požadavku žádali stavové dle zpracování Václavem Budovcem z Budova předloženého, aby vymezen byl pojem urážky důstojnosti císařské (crimem laesae majestatis), jíž zemské zřízení neznalo, v XI. pak článku stálo výslovně: „Co se pokut ztracení cti, hrdla i statků dotýče,

žádají stavové ve vší poníženosti, aby císař od takové těžké pokuty milostivě upustiti ráčil... Též všecky ty pokuty v zřízení zemském na čest, hrdlo a statek se vztahující, aby toliko na ztracení hrdla a cti a ne na ztracení statků se vztahovaly, ale takoví statkové aby dle ustanovení krále Vladislava na nejbližšího krevního přítele připadly.“ Rudolf II. maje ve sporu s bratrem Matiášem jedinou mocnou podporu ve stavech českých, svolil k žádostem jejich, majestátem pak daným ve čtvrtek po sv. Dorotě r. 1608 vyhověl stavům zplna v otázce ztráty statků. V majestátě, pojatém do desk zemských (CXXXV, A, 26), prohlásil slavně, že od týchž všech a všelijakých pokut propadení statků mohovitých i nemohovitých, na čem by koliv byly a záležely... v proviněních nám náležejících — tedy v případech, kde šlo o urážku důstojnosti královské — od sebe i na místě budoucích králů českých z štědrosti a obzvláštní milosti naši císařské docela upouštěti ráčíme. A komužbykoliv budť na čest neb na hrdlo společně anebo obzvláštně a rozdílně na čest neb na hrdlo toliko šlo, takového každého pokuta zřízením zemským vyměřená následovati bude, však statků aby na nás neb budoucí krále české v žádné pokutě na budoucí věčné časy nepřicházelo a přicházeti nemohlo, než tolíko na nejbližší krevní přátely podle vejš dотčené milosti a nadepsaného předka našeho krále Vladislava.“

Toť bylo znění platného práva zemského. Vizmež nyní, jak bylo práva toho za Habsburků dbáno, především r. 1547 se strany Ferdinanda I.

Opíráje se o císařské vojsko svého bratra, císaře Karla V., dal Ferdinand I. především po mocném zdolání odporu stavů českých zastrašovati svými nástroji účastníky odporu, zvláště Pražany, aby prohlásili, že se „ve všem a s tím se vším jemu jako králi a pánu svému nejmilostivějšímu na milost i nemilost dávají“, načež je ve veřejném slyšení, za výhradné přítomnosti pánů z Moravy, Slezska a obou Lužic, bez jakéhokoliv soudního jednání, přinutil, že „všecky listy a majestáty, které se na statky zápisné a dědičné vztahují, tolíkéž registra duchodní, na ty všecky statky králi v moc vydají“. Podobně naloženo i s ostatními královskými městy. Ti ze šlechty, kteří ze země vyšli, byli ve své nepřítomnosti prohlášeni za odsouzené

k ztrátě cti, hrdla i statku, kteří zůstali, dônucení jako Pražané poddati se na milost i nemilost, načež uvězněni a pak teprve s nimi Ferdinand po poslích vyjednával, aby mu statků postoupili, kolik by za dobré uznal, což se také stalo. Proti ozbrojené moci byl jakýkoli odpor vyloučen.

Ferdinand I. tudiž konfiskoval svým odpůrcům majetek s obejtím zemského zřízení, toliko na základě pěstního práva.

Ferdinand II. zvítěziv nad spravedlivým bojem českých stavů cizí pomoci, již koruna česká a český národ musili zaplatiti, vystoupil proti poraženým s bezohledností na výsost krajní, řídě se toliko zvůli svou o moc vojenskou podepřenou. Řádění jeho daleko převyšuje zločiny Filippa II. a vévody Alby proti Nizozemcům. Tito zavedli v Nizozemí vládu krvavou a nelítostně své odpůrce vydávali na smrt, ale Ferdinand II. strojil se národ nás záborem majetku navždy zničit. Dle jeho úmyslu a dle rad jeho rádců, pohřichu i českých, připravovén nám byl po bitvě na Bílé Hoře osud spoutaných robotníků, pracujících pro cizácké pány! A to vše dálo se s pošlapáním všeho práva. Již jmenovaný Karla knížete z Liechtenštejna plnomocným místodržitelem byl čin naprosto protiprávní, poněvadž dle úmluv z r. 1526 král zavázal se sídliti v zemi, v Praze, a pro nějakého místodržitele nebylo zákonné působnosti. A Liechtenštejn čel ještě dále než jeho plná moc dovolovala, ježto o své újmě, beze všeho právního pořadu, ba i bez příslušného svolení císařova, zmocnil se mnohých statků a domů osob, které buď ze země vyšly anebo v důvěře v přípovědi a sliby vévody Bavorského v zemi zůstaly, a udílel je sám císařským stranníkům.

Dekretem ze dne 12. února 1621 přikročil Ferdinand k pokutování vůdců stavovských, ale nepoháněl je, jak zřízení zemské ustanovovalo, před svým královským soudem v Čechách, nýbrž ukládal, „aby proti rebelům a jich osobám, hrdlům i statkům zvláštní pořad neb spěšný a krátký proces práva, jakž toho jednoho každého z nich velikost přečinění, provinění a urážky velebnosti císaře potřebovat a ukazovat bude, co nejdříve byl nařízen i skutečně začat“. Předsedou této komisí execučionis jmenován Karel z Liech-

tenštejna, jemu pak přiděleno jedenáct komissařů nebo soudců, z nichž sedm cizinců a pouze čtyři Češi, a sice Adam z Valdštejna, nejvyšší hofmistr, Friderich z Talmberka, praesident nad appellacími, Krištof Vratislav z Mitrovic, hejtman Menšího města Pražského, a doktor Jan Daniel Kapr z Kaprštejna, radda nad appellacími. Ustanoven tedy proti účastníkům povstání zvláštní mimořádný soud, složený ze dvou třetin z cizinců, kteří nebyli obyvateli království Českého, neznali jeho práva a řídili se právy cizími, tomuto soudu pak ukládalo se předem, aby hleděl k hrdlům i statkům obviněných, opět proti právu zemskému a proti slavnému Rudolfovovi majestátu z roku 1608, které ztrátu statků z trestních pokut kategoricky vylučovaly. Měl tento mimořádný soud být toliko rouškou zakryvající předem již ustanovenou mstu Ferdinandovu.

Že nařízením této mimořádné komissí executionis nejhruběji porušeno bylo právo zemské, toho nedovedli utajit ani čeští členové její, ač náleželi všchni k osobnostem Habsburkům slepě oddaným. Oni vycítili dobré, že ustanovením zvláštního soudu nad vůdcí povstání, který by hleděl k „jich osobám, hrdlům i statkům“ podtíná se česká samostatnost. I podali v té příčině Liechtenštejnovi „připomenutí“, dovozujíce v něm, že „J. M. C. předkové slavné paměti, někdejší králové v Čechách, nejenom v případech podobných, celé země se týkajících, nýbrž i pro jednu neb dvě osoby soukromě in crimire laesa Majestatis ve vlastní osobě na soudu zasedali“, a dovozováli dále, že za dobré uznávají, „aby císař, možná-li, sám nad zločinci tak těžkým soud držel a provinilé podle jejich přestupků potrestal“. Avšak kdyby císař osobně k soudu do Prahy dostaviti se nemohl, „že mají řečení komissaři za to, aby císař, šetře o byc eje a řádu království Českého... tento soud nikoliv osobou praesidenta, nýbrž osobou k tomu od J. M. C. zvláštním plnomocenstvím opatřenou, J. M. C. jakožto krále Českého zastupujíci, řiditi a vécti dal“.

Čeští členové mimořádné komisie executionis tedy žádali, aby král sám na zemském soudě seděl anebo zastoupiti se dal osobou plnomocnou, dle zemského

zřízení způsobilou, tudíž žádným cizincem, a aby šetřil práva zemského.

Ale Liechtenštejn uznával ve své zprávě císaři ze dne 5. března 1621, kterou připomenutí českých členů mimořádného soudu doprovázela, důstojnějším a prospěšnějším, aby byli provinili za nepřítomnosti panovníkovy na hrdle potrestáni, a tak „připomenutí“ českých členů komissí executionis bylo dle jeho rady a proti zemskému právu vyřízeno.

Tento mimořádný soud odsuzoval obviněné většinou ke ztrátě cti i hrdla a šmahem ke ztrátě statků, jeho rozsudky pak Ferdinand potvrdil pouze s některými podřízenými změnami. Nejdůležitější jest, že ve všech případech viny vyslovil soud ztrátu statků, nedbaje ani Rudolfova majestátu z r. 1608 ani nezkoumají, jsou-li nápadními anebo v nedile držanými. Zjímáno bylo více než sto osob, dále nařízen spěšný soudní pořad proti 30 osobám ze země ušlym a proti pozůstatosti všech, kteří v průběhu povstání zemřeli, tém pak všem konfiskováno kromě hotovostí a jistot 115 panství a statků a 93 domy.

21. června 1621 bylo 27 předních vůdců povstání na Staroměstském náměstí v Praze popraveno a již 26. června nařízeno, aby veden byl soud i proti ostatním účastníkům povstání, kteří sami měli míru své viny dozнатi a dle toho být na statcích pokutováni.

18. ledna 1622 ustanovena byla komissí confiscationis, která měla vynášeti pokuty na majetku. Celkem odsoudila 680 osob, 112 k manství, 166 ke ztrátě všeho jmění a 402 ke ztrátě části majetku od pěti šestin až do jedné pětiny. Vedle toho pokutována byla ztrátou statků téměř veškerá města královská s drahným počtem nejzámožnějších měšťanů.

Roku 1631 vpadli Sasové do Čech a zmocnili se Prahy i většího dílu země. S nimi vrátili se čeští exulantí s hrabětem Thurnem v čele, z nichž mnozí přijali i od Sasův úřady. Kde dovolovaly poměry, uvažovali se exulanți i ve svůj již zkonzervovaný majetek. Ale Sasové pokládali svůj vpád do Čech pouze za pokus císaře přiměti k výhodnějším podmírkám míru a proto, když záhy z jara byl Valdštejn znova povolán v čelo císařské armády a vytrhl proti Sasům z Moravy do Čech, ustupovali bez tužšího odporu, a zane-

chali své české spojence jejich osudu. Teď zahájena proti pánum a rytířům českým, v cizích službách meškajícím, nová bezohledná procedura konfiskační. Cís. listem ze dne 15. února 1632 byly výsledky této druhé, tak zvané Friedlantské konfiskace postoupeny napořád Valdštejnovi za náhradu útrat válečných. 17. ledna 1633 obeslání před „konfiskační komissi Friedlantskou“, v jejímž čele stál Sezima hrabě z Vrby, všichni exulantí tří stavů zemských, kteří se se Sasy vrátili a úřadů i statků se ujali. Jest na snadě, že se nikdo z obeslaných před kommissi nedostavil, načež 16. a 25. ledna 1634 byli napořád ke ztrátě statků svých odsouzeni. Statků takto konfiskovaných bylo za více než 3,000.000 zl. rýn.

Ale nedlouho potom, 25. února 1634, zavražděn byl v Chebu Albrecht z Valdštejna se svými nejbližšími přáteli, Adamem Erdmannem hrabětem Trčkou a Vilémem Vchynským ze Vchynic. Jakkoli Valdštejn a jeho přátele nebyli vůbec souzeni, ba ani ne veřejně obviněni, nýbrž císař proti nim vystoupil pouze na základě denunciací některých jeho generálů a jistých zpráv, jichž došel cestou diplomatickou, zkonzisko-ván ihned obrovský majetek zavražděných, a sice po Albrechtovi z Valdštejna za 9,285.589 zl. rýn. 20 kr., po Adamu Erdmannu Trčkovi za 872.464 zl., po Vchynském za 601.400 zl. a po otci Trčkovu Janu Rudolfovi Trčkovi, který spolu obviněn, za 3,707.509 zl. 10 kr. Skoro všechny statky touto třetí konfiskací zkonziskované vydány byly odměnami generálům, důstojníkům a jiným osobám, které na Valdštejna donášely.

Celkem možno říci, že více než 300 pánum a rytířů bylo připraveno témito konfiskacemi o veškeren majetek svůj. Hrozné jsou důsledky konfiskačního řádění v jednotlivých rodech.

Bechyně z Lažan obviněno celkem 12, z nichž 5 katolíků, a sice odsouzeni jeden všeho statku, jeden dvou třetin, dva polovice, tři k manství.

Bešviců z Nostic obviněno celkem patero a sice odsouzeni jeden všeho statku, dva k manství.

Ze slavného rodu Berků z Dubé a Lipé obviněno členů šest, z nichž jeden katolík, a sice odsouzeni tři ke ztrátě všeho jmění a jeden z polovice.

Beňkovských ze Šebířova obviněno osm, z

nichž jeden katolík, a sice odsouzeni dva ke ztrátě třetiny majetku a jeden k manství.

Boryňů ze Lhoty obviněno patero, i odsouzeni dva třetiny, jeden pětiny majetku.

Boubinských z Oujezda obviněno patero, i odsouzeni jeden všeho statku, jeden polovice a dva k manství.

Z Bubna Varlejchův obviněno patero, z nichž odsouzeni tři všeho jmění, jeden třetiny.

Bukovanských Pintů z Bukovan obviněno patero, z nichž jeden katolík, odsouzeni dva všeho statku.

Bukovských z Hustiřan obviněno osm, z nich odsouzeni dva všeho statku a dva třetiny.

Cabelických ze Součic obviněno osm, z nich odsouzeni tři všeho statku, dva k manství.

Čejků z Olbramovic obviněno jedenáct, z nichž dva katolíci, jeden odsouzen všeho statku, jeden polovice.

Černinů z Chuděnic obviněno dvanáct, z nichž šest katolíků, a sice odsouzen jeden všeho statku, jeden polovice, jeden třetiny a jeden k manství.

Dejmů ze Stříteže obviněno celkem jedenáct, odsouzeni tři polovice jmění a dva k manství.

Dobřenských z Dobřenic obviněno osm, odsouzen jeden všeho statku, dva polovice, tři třetiny.

Dohalských Bořků z Dohalic obviněno sedm, odsouzen jeden polovice všeho statku, dva třetiny.

Dvořeckých z Olbramovic obviněno osm, z nichž odsouzeni tři všeho statku, jeden polovice a jeden třetiny.

Fictumů z Fictum obviněno patero, odsouzeni jeden všeho statku, tři třetiny.

Gerštorfů z Gerštorfu a z Malšovic obviněno sedm, odsouzeni čtyři všeho statku, dva třetiny.

Gryspeků z Gryspachu obviněno šestero, z nichž odsouzeni čtyři všeho statku, jeden polovice.

Hamzů ze Zabědovic obviněno šestero, odsouzeni dva všeho statku, jeden třetiny.

Haugviců z Biskupic obviněno patero, odsouzen jeden všeho statku, jeden k manství.

Hodějovských z Hodějova obviněno osm,

z nichž odsouzeni čtyři všeho statku, jeden dvou třetin, jeden k manství.

Hozlaurů z Hozlar obviněno sedmnáct, z nichž odsouzeni jeden všeho statku, dva polovice, osm třetiny a jeden pětina.

Hrobčických z Hrobčic obviněno deset, z nichž odsouzeno šest třetiny statku a jeden k manství.

Hrušků z Března obviněno sedm, každý odsouzen třetiny svého statku.

Hrzánové z Harasova obviněni tři, odsouzeni jeden všeho statku, jeden polovice.

Hubryků z Hendrštorfa obviněno devět, z nichž odsouzen jeden k manství.

Chanovských Dlouhoveských z Dlouhé Vsi obviněno patero, z nich odsouzen jeden k manství.

Chlumčanských z Přestavlk a Chlumčan obviněno deset, z nichž pět katolíků, jeden odsouzen všeho statku, jeden polovice.

Chotkové z Chotkova obviněni čtyři, z nichž odsouzen jeden všeho jmění.

Janovských z Janovic obviněno jedenáct, z nichž dva katolíci, dva všeho jmění, jeden dvou třetin a jeden k manství.

Jestřibští z Rýzmburka obviněni čtyři, odsouzeni dva dvou třetin, jeden jedné třetiny.

Ježovští z Lub obviněni čtyři, z nichž jeden odsouzen polovice statku.

Kábů z Rybňan obviněno patero, z nichž tři odsouzeni všeho statku.

Kamejckých ze Lstiboře obviněno patero, jeden odsouzen všeho statku a jeden třetiny.

Kaplířů ze Sulevic obviněno čtyřiadvacet, z nichž deset odsouzeno všeho statku, pět polovice, dva třetiny a tři k manství.

Kapounů ze Svojkova obviněno patero, jeden odsouzen polovice statku, jeden třetiny.

Kelblů z Geisingu obviněno šest, jeden odsouzen polovice statku, čtyři třetiny a jeden k manství.

Klusáků z Kostelce obviněno šest, jeden odsouzen polovice statku, jeden k manství.

Koců z Dobrše obviněno osm, jeden odsouzen všeho statku, jeden polovice, jeden třetiny a jeden k manství.

Kokořovců z Kokořova obviněno sedm, z nichž čtyři katolíci, dva odsouzeni k manství.

Z Kolovrat různých pošlostí (Bezdružické, Novohradské, Krakovské, Libštejnské) obviněno dvanáct, z nichž dva katolíci, odsouzeni jeden všeho statku, jeden dvou třetin, jeden polovice, dva třetiny a jeden k manství.

Kořenských z Terešova obviněno sedm, z nichž odsouzen jeden všeho statku.

Koučů z Kouče obviněno pátero a sice odsouzen jeden ke ztrátě třetiny statků.

Kousků ze Sobětiček obviněno čtvero, jeden odsouzen všeho statku, jeden k manství.

Křineckých z Ronova obviněno šest, dva odsouzeni všeho statku, dva polovice.

Kunašů z Machovic obviněno pátero, z nichž odsouzen jeden všeho statku, jeden dvou třetin.

Loubských z Lub obviněno sedm, z nichž čtyři katolíci a odsouzeni dva ke ztrátě polovice statku, jeden k manství.

Lukavských z Lukavice obviněno šestnáct, z nichž dva odsouzeni všeho statku, dva polovice, tři třetiny, jeden k manství.

Malovců z Malovic obviněno rovněž šestnáct, z nichž odsouzeni dva všeho statku, dva polovice a tři třetiny.

Měděnců z Ratibořic obviněno pátero, z nichž odsouzeni dva statku všeho a jeden dvou třetin.

Mírků ze Solopisk obviněno pátero, jeden odsouzen dvou třetin statku, jeden polovice, dva třetiny.

Mitrovských z Nemyše obviněno osm, z nichž tři katolíci a sice odsouzen jeden k manství.

Mladotů ze Solopisk obviněno šestero, jeden odsouzen všeho statku, jeden polovice, jeden k manství.

Milnerů z Milhauzu odsouzeno pátero vesměs ke ztrátě statků.

Myslíků z Hyršova obviněno tré, jeden odsouzen všeho statku, jeden třetiny.

Myšků ze Žlunic obviněno deset, jeden odsouzen všeho statku, tři třetiny, tři k manství.

Nosticů z Nostic obviněno šestero, z nichž odsouzeni dva všeho statku.

Ottů z Losu obviněno patero, dva odsouzeni vše-
ho statku, dva polovice, jeden třetiny.

Pecingarů z Bydžína obviněno čtvero, tři od-
souzeni polovice statku, jeden třetiny.

Perglarů z Perglasu obviněno osm, jeden od-
souzen dvou třetin statku, jeden třetiny.

Pětipeských z Chýš a Egerberka obviněno
tré, z nich dva ku ztrátě všeho statku.

Planských ze Žeberka obviněno šestero, z
nichž jeden katolík, a sice odsouzen jeden k manství.

Předbořských z Předboře obviněno čtvero,
a sice odsouzen jeden ke ztrátě třetiny statků, dva
k manství.

Přichovských z Přichovic obviněno patnáct,
z nichž deset katolíků, a sice odsouzen jeden polovice
statku, jeden třetiny.

Račínů z Račína obviněno sedm, jeden odsou-
zen všeho statku, dva třetiny, jeden k manství.

Rašínů z Rašína a z Rýzmburka odsouzeno
čtvero, jeden všeho statku, jeden polovice a dva
k manství.

Robmhapů ze Suché obviněno čtvero, jeden
odsouzen všeho statku, dva k manství.

Roupovců z Roupova obviněno patero, od-
souzeni vesměs ke ztrátě všech statků.

Říčanských z Říčan různých pošlostí obviněno
sedmnáct, z nichž tři katolíci, a odsouzeni čtyři ke
ztrátě všeho statku, jeden ke dvěma třetinám, jeden
k polovici, jeden k třetině, jeden k manství.

Sádlů z Vražného obviněno čtvero, z nichž od-
souzeni tři polovice svého statku.

Sedleckých z Oujezdce obviněno osm, z nichž
dva odsouzeni všeho statku, dva z polovice, jeden
z třetiny, dva k manství.

Sekerků ze Sedčic obviněno osm, z nichž dva
odsouzeni všeho statku, dva z polovice, jeden z tře-
tiny, dva k manství.

Sezimů z Oustí Sezimova obviněno šestero,
z nichž odsouzeni dva dvou třetin statku, jeden polo-
vice, jeden třetiny.

Slavatů z Chlumu a Košumberka obviněno
osm, z nichž šest odsouzeno všeho statku, jeden po-
lovice, jeden k manství.

Smřčků z Mnichu obviněno šestero, jeden odsouzen všeho statku, dva polovice, dva třetiny, jeden k manství.

Straků z Nedabylic obviněno třináct, dva odsouzeni polovice svého statku, tři třetiny, jeden k manství,

Strojetických ze Strojetic obviněno patero, z nichž odsouzen jeden třetiny svého statku.

Sudů Lukavských z Řenec obviněno sedm, dva odsouzeni třetiny svého statku, jeden k manství.

Hrabat Šliků obviněno čtvero, tři odsouzeni všeho statku, jeden k manství.

Stampachů ze Štampachu obviněno dvacet, z nichž odsouzeno pět všeho statku, čtyři dvou třetin, čtyři polovice, čtyři třetiny a jeden k manství.

Pánů ze Šternberka obviněno čtvero, z nichž jeden katolík, jeden odsouzen k manství.

Pánů ze Švamberka obviněno čtvero, z nichž odsouzeni tři všeho statku.

Talacků z Ještětic obviněno osm, z nichž čtyři odsouzeni třetiny svého statku.

Trmalů z Toušic obviněno čtvero, jeden odsouzen polovice statku, dva třetiny, jeden k manství.

Údrckých z Údrče obviněno šestero, jeden odsouzen všeho statku, čtyři z polovice, jeden třetiny.

Pánů z Valdštejna obviněno šestero, dva odsouzeni všeho statku, dva polovice, jeden třetiny.

Vančurů z Řehnic obviněno patero, jeden odsouzen všeho statku, jeden polovice, jeden třetiny.

Věžníků z Věžník obviněno čtvero, z nichž odsouzeni dva všeho statku.

Vchynských z Vchynic obviněno šestero, čtyři odsouzeni všeho statku, dva z polovice.

Widršperkarů z Widršperku obviněno jedenáct, z nichž tři katolíci, a odsouzeni jeden všeho statku, pět polovice, jeden k manství.

Vítků z Rzavého obviněno šestero, jeden odsouzen třetiny statků.

Vítků z Kvítkova obviněno čtvero, jeden odsouzen polovice statků, dva k manství.

Voračických z Paběnic obviněno sedmero, z nichž tři katolíci, jeden odsouzen všeho statku, jeden polovice a dva třetiny.

Vostromířských z Rokytníka obviněno pa-

tero, dva odsouzeni dvou třetin statku, dva třetiny, jeden k manství.

Vostrovci z Kralovic obviněno čtvero, všichni odsouzeni všeho statku.

Vratislavů z Mitrovic obviněno osm, z nichž pět katolíků, jeden odsouzen třetiny statku, jeden k manství.

Vrchotických z Loutkova obviněno sedm, jeden odsouzen všeho statku, jeden dvou třetin, dva třetiny.

Vřesovců z Vřesovic různých pošlostí obviněno dvanáct, z nichž dva katolíci, dva odsouzeni všeho statku, jeden dvou třetin, dva polovice, dva třetiny, jeden k manství.

Vtelenští ze Vtelná obviněni tři, jeden odsouzen dvou třetin statku, dva polovice.

Zárubů z Hustiřan obviněno tré, jeden odsouzen všeho statku a jeden k manství.

Žďárských ze Žďáru obviněno pátero, jeden odsouzen polovice, jeden třetiny statku.

Avšak prakse konfiskační, jak se prováděla u osob z části statku odsouzených, rovnala se záboru všeho majetku. Byly jen řídké případy, že manželkám odsouzených byla zaplacena věna. Naproti tomu dovidáme se o zjevech nejšerednějšího násilí a bezpráví. Tak vdova po Václavu Budovcově Anna měla pojistěných na statcích svého manžela 20.000 kop gr. mís. věna. Syn její Fridrich Ludvík Budovec marně se domáhal tohoto dědictví po matce, synové pak jeho, aby ušli hladu, musili vstoupiti do kláštera Sedleckého. Petru ze Švamberka, dědici vyhaslého slavného rodu pánů z Rožmberka, konfiskována veliká panství Vorlík, Zvíkov, Nové Hrady, Rožmberk i Libějovice a Třeboň, ale dluhy na těchto panstvích pojistěné z větší části nebyly ještě r. 1690 splaceny. Polovice panství Vorlíka a Zvíkova domáhal se mladší bratr Petrův Adam ze Švamberka, který od r. 1617 za svým vzděláním meškal ve Francii a vrátiv se odtud půl léta po bitvě na Bílé Hoře, ihned do vojska císařského vstoupil, takže naprosto nebyl s tím, aby se povstání zúčastnil, přesto však žil po dlouhá léta v největší nouzi, takže někdy bylo se mu i žebrotou živiti. Jakkoli i komora česká i kommissí revisionis právo jeho

uznaly, přece nebylo spravedlivé žádosti jeho vyhověno. Teprve roku 1664 byla jeho pohledanost sečtena, ale tu shledáno, že prý dluhy majetek převyšují, načež žádost jeho navždy byla odmrštěna.

Jiří Milner z Milhauzu, který teprve krátce před bitvou bělohorskou let došel a povstání vůbec se nesúčastnil, zajat hned po bitvě císařským oficírem Rudolfem z Tiefenbachu a dům jeho v Menším městě Pražském, polovice statků Mimone a Děvina i jistota peněžní za obcí Nového města Pražského jemu bez soudu i rozsudku zabrány. Všechny kroky jeho, aby mu byl majetek neprávem odňatý vrácen, byly bez výsledku, takže s penězi, které katolická choť jeho za dům v Menším městě Pražském stržila, r. 1628 k odchodu do Saska přinucen. Teprve potom přiznáno mu bylo, ale nevyplaceno, 46.000 kop gr. náhrady, že se však r. 1631 ze Sas vrátil, byl této náhrady odsouzen.

Jan Ratibor Sekerka ze Sedčic odsouzen byl třetiny všeho statku, ale na zbylý díl neobdržel ničeho, ba ani nevydáván mu deputát na jeho vychování a dvou dítek týdně dvěma korci žita a třemi korci ovsy vyměrený. Se statkem jeho Neratovici omylem zabrán byl i dvůr v Tišicích a prodán, ač náležel dcerě Sekerkové Ludmile.

Nejkřiklavějším případem byla konfiskace obrovského majetku pana Albrechta Jana Smiřického ze Smiřic, r. 1618 v průběhu povstání zemřelého. Případ tento ukazuje, kterak veřejně a zůmyslně bylo právo české rušeno a že i přes veškerou zvůli Ferdinanda II. i jeho rádců bylo ještě lze konfiskační pohromu odvrátiti. Albrecht Jan Smiřický měl bratra Jindřicha Jiří Smiřického na rozumu nedostatečného, s nímž po otci držel v nedíle nápadní statky Kostelet nad Černými lesy se zámkem Tuchorazí, Uhříněves se zámkem Říčany a statky Pitkovici a Koloději. Podle zemského práva byly statky tyto jako nápadní nezabavitelný. S bratrem v nedíle držel dále Albrecht Jan Smiřický zpupné statky Škvorec, Chřenice, Dymokury, Žlunice, Kozojedy a Chotělice, panství Náchod se vsí Zájezdem a statkem Ratibořici, zámek Rýzmburk, Třebešov, Semily a Navarov, Skály (nyní Hrubá Skála) s Turnovem, Troskami a Skalami nad Jizerou (nyní Malá Skála), panství Kumburk, Jičín a Oulibice,

panství Hořice se statky Bašnickým, Holovousy, Nevratici a Hradištkem, panství Dub a Fridštejn, tři domy v Menším městě Pražském, tři tuny (— 300.000 dukátů) zlata ve Frankfurtě nad Mohanem uložené. Bylo to jmění obrovské. Albrecht Jan Smiřický byl za svého života právem za nejbohatšího českého pána pokládán. I dle nízkého odhadu oceněny byly zpupné nebo dědičné statky za 991.306 kop 21 gr. míš., k čemuž přistupuje 126.100 kop za statky nápadní, tedy celkem 1,117.406 kop 21 gr.

Jindřich Jiří Smiřický žil pod poručenstvím své sestry Markéty Salomeny, vdovy po Jindřichu Slavatovi z Chlumu a Košumberka, ta však po bitvě bělohorské ušla ze země a vzala i poručence bratra sebou, načež r. 1621 ustanoven poručníkem Jindřicha Jiří Smiřického a správcem jeho statku Albrecht Eusebius z Valdštejna, cís. generál, který na Bílé Hoře bojoval proti svým krajanům. Valdštejn čntěje těžiti z právního ustanovení českého, že poručník dědí po zemřelém poručenci, protestoval teď rozhodně proti konfiskaci všeho majetku Smiřického. Namítl, že nápadní statky ani statky v nedile držané nemohou být konfiskovány, i dosáhl toho přes odpor královského prokurátora, že nápadní statky měly být poslednímu Smiřickému ponechány, statky pak dědičné že mají připadnouti z polovice Smiřickému, z polovice k pokutě královské koruně.

Ale Valdštejn se nespokojil s tímto rozhodnutím a namítl, že i druhá polovice statků zpupných právem má být Smiřickému zůstavena, dovolávaje se ustanovení řádu zemského, že bratr nedílný nemůže na újmu a zkázu druhého bratra nic odcizovati, tím méně proviněním statků pozbýti, a pak majestátu Rudolfa II. z r. 1608, dle něhož statek provinilých proti králi a zemi obyvatelů, kteří by ztrestáni byli na hrdle, připadnouti má bezvýhradně nejbližším příbuzným a dědicům.

Námítky jeho, kdyby bývaly upřímně míněny, mohly způsobiti příznivý obrat v jednání konfiskačním, on pak sám jakožto osobnost mocná, vlivná a za tehdejších poměrů pro císaře takořka nenahraditelná, kdyby byl na nastoupené právní cestě vytrval, byl by největší část národního majetku zachránil. Sama kommisie *confiscationis* vycítila, že jsou Valdštejnovy důvody

zcela oprávňeny, a rozmýšlala se v konfiskacích pokračovati. Kníže Liechtenštejn donucen tím předněstí vedle Ferdinandova rozkazu ze dne 18. května 1622 námitky Valdštejnovy a zprávu o stanovisku komissí confisca-tionis sboru nejvyšších úředníků zemských, ale i ti uznali správnost důvodů Valdštejnových!

Liechtenštejn dobře rozpoznal vážnost situace. Nejlepším toho důkazem jest, že uplynulo více než dva měsíce, než se odhodlal dátí císaři zprávu s příslušnými návrhy. Co se mezitím potají dál, není známo, ale zpráva, kterou Liechtenštejn 31. července 1622 Ferdinandovi o věci zaslal, dovoluje tušti, že bylo pilně jednáno v základní mezi Liechtenštejnem a Valdštejnem. V řečené již zprávě císař uznával Liechtenštejn, že námitka nedílnosti statků Smiřických může Valdštejnem před právem dostatečně být podepřena, i navrhoval, aby k té příčině jednáno bylo s Valdštejnem o odstoupení polovice statků těchto někdy Albrechta Janu Smiřickému náležité s prospěchem královsku. Tedy kde nevystačovalo právo, mělo být užito nátlaku a vyjednávání. Ve příčině Rudolfova majestátu z r. 1608 radil však výslovně, aby ho císař zrušil, poněvadž jen tak lze konfiskovatí statky Smiřického i jiných „rebelů“.

Ferdinand 16. září 1622 schválil tyto návrhy Liechtenštejnovy a Valdštejn — ustoupil od svých námitek. 2. listopadu smlouval s ním o rozdělení dědičných statků Smiřických dojednána. Podepsání tvrdí, že již 21. ledna 1623 „prodal“ Valdštejn knížeti z Liechtenštejna nápadní statky Smiřické Kostelec nad Černými lesy, Škvorec a Uhříněves s příslušenstvím, sice za 600.000 kop, ale z těch jen 200.000 bylo splaceno v berné minci. Zbytek, z něhož Valdštejn 266.666 kop slevil, splatil Liechtenštejn v bezcenné „dlouhé“ minci, podvodně vydávané konsortiem, které řídil bohatý pražský žid Bassevi a jehož Liechtenštejn sám byl spoluúčastníkem. Tu vtírá se bezděky důvodná domněnka, že byli Valdštejn a Liechtenštejn potají smluveni, začež dostalo se tomuto nápadních statků Smiřických za cenu tak nízkou, že nějaký skutečný trh zdá se býti vyloučen. Konfiskace neměly ovšem žádných překážek.

A však panstvo české nebylo ochuzeno pouze konfiskacemi, nýbrž ještě více způsobem, jakým byly

prováděny. Především byly velmi nízce oceňovány statky zabrané, při čemž částečně konfiskací postiženým nedovolováno, aby si díl zkonzervovaný dle odhadu zpět koupili. Kde byla vystavena částečná konfiskace, odhádán a prodán statek celý v nízké odhadní ceně a bývalému majiteli slibováno splacení za část statků, která mu byla ponechána. Ale toto splacení při známých finančních svízelích Ferdinanda i obou jeho nástupců, jichž příjmy pohltily dvorský přepych a vojsko k dynastickým potřebám udržované, dalo se velmi obtížně a pomalu. Až do konce XVII. stol. zůstávaly nevyplaceny a nezúročeny veliké pohledávky potomstva osob konfiskacemi postižených, z nichž velmi mnohé nedočkaly se vůbec výplaty.

Liechtenštejn prodával statky konfiskované v nízké odhadní ceně, často i pod cenou, při čemž obhacovali se stranníci císařovi. Tak koupil r. 1622 Zdeněk Vratislav z Mitrovic statky Hostouň a Svržno za 53.121 kop odhadané za 41.000 kop a za rok prodal je bez svrků za — 120.000 kop. Statky Rýzmburk a Kouty, původně za 89.470 kop oceněné, odhádány za 41.291 kop a prodány cís. plukovníku Janu Filipu Krazovi ze Scharfenštajna za 35.000 kop. Kraz položil hotově pouze 9.000 kop, ostatek mu byl v milosti za „věrné služby“ slevěn. Karlu st. Čejkovi z Olbramovic konfiskovaný statek Kácov odhádán za 116.000 kop a neprodán jeho choti, když 150.000 kop nabízela, ale cizozemci Janu Werde z Werdenberka prodán za 116 tisíc zl. rýn., z těch pak mu císařskou milostí ještě 50.000 zl. rýn. sleveno. Již však po třech letech prodal Werde Kácov Janu Octaviánovi Vchynskému ze Vchyňe za 135.000 zl. rýn. Paní Čejková měla na statku pojistěných 166.589 kop míš., kterých se ještě r. 1634 marně domáhala.

RODOPISNÉ ROZHLEDY.

Píše Dr. V. J. Mařina.

Vzácného jubilea dožila se v roce 1937 rodina člena Jednoty starých rodů českých pana Jindřicha Schlika, pána na Jičíněvsi a Vokšicích, potomka Joachyma Ondřeje Schlika, svob. pána z Holejče, hraběte z Pasaunu a z Lokte, pána na Svijanech, jedno-

ho z hlavních původců povstání českého, jenž dne 21. června 1621 na Staroměstském rynku byl sňat, dříve však pravice mu uťala a s hlavou na věži mostu pražského přibita byla. Rodina Schlikova oslavila 300-leté výročí usídlení rodiny Schliků v kraji jičínském, 500-leté jubileum povýšení Kašpara Schlika do stavu hraběcího a 600-leté jubileum dějin rodiny. Rodina Schlikova věrnost tradiči rodové plní svoje národní poslání i v dnešní době, vycházejíc nezíštně vstříc české turistice ve Skalách Prachovských, čímž podporuje hospodářský rozvoj celého Jičínska.

Smutnější zprávu zaznamenává Rodopisná společnost československá, již zemřel jeden z nejpilnějších členů, autor mnoha rodopisů, prací z Tzurnovska děkan Jan Hájek dne 28. září 1937. Zesnulý narodil se 14. ledna 1863 v Sobotce, gymnasium studoval v Mladé Boleslavi, ne kněze vysvěcen byl 16. května 1889 v Litoměřicích, načež kaplanoval a později farářoval v Jenišovicích. Odpočinek svůj trávil na Hrubém Rohozci, kde věnoval svůj celý čas studiu kraje turnovského, zabývaje se jeho dějinami, rodopisem, kulturou i geologickými útvary. Pochován byl na hřbitově vyšehradském.

Karel Polák a Dr. Zdeněk Kristen vydali vlastním nákladem zvláštní otisk z časopisu Rodopisné společnosti československé v Praze, ročník VII.—VIII. „Rod básnika Rudolfa Mayera“ k 100. výročí jeho narození. Autoři došli po stopách tohoto rodu až k r. 1675 na statek běšinský na Klatovsku. Ve Skráncicích narozen básník Rudolf Mayer 13. října 1837, zemřel 12. srpna 1865 v Loučimi. Podíl obou autorů na studii této je ten, že Dr. Zdeněk Kristen prostudoval a vyexcerpoval staré pozemkové knihy býv. panství týneckého a plánického, pokud jsou uloženy v pražském Archivu země České, Karel Polák kromě pozemkové knihy Plánice zpracoval sbírky Hostašova musea v Klatovech, jakož i matriky běšinské, klatovské, nicovské, a plánické.

Karel Polák vydal vedle této společné práce i samostatnou práci „Rudolf Mayer“ jako zvláštní otisk „Staňkovska“ liskem Závorky ve Staňkově, kde bliže probírá rod, život, dilo i tradici básníka R. Mayera.

Zlatým hřebem rodopisu českého v roce 1937 je „Příručka rodového kronikáře“ od Dr. Antonína Markusa — Rátkoviche vydaná jako 7. číslo Knihovny Rodopisné společnosti československé v Praze II., na Tešnově 1220. Cena Kč 18—. Dílo je věnováno panu Zdeňkovi Kolowratovi — Krakowskému — Liebsteinskému, pánu na Rychnově nad Kněžnou. Před jedenácti lety vydal Dr. A. Markus malé dílko pod názvem „Rodinná kronika,“ jež bylo u nás prvním populárním úvodem do studia rodopisné-

ho, Dilko záhy rozebráno, a vzmáhající se zájem o rodopis přiměl autora, aby připravil dilo nové, přizpůsobené již poměru m dnešním, kdy rodopis konečně i v národě českém došel náležitého porozumění. Dnešní „Příručka rodového kronikáře“ ještě již mistrným dílem paedagoga, do svého oboru zamílovaného, jenž svoji lásku a porozumění rodopisu věnované dovede přenést i na svého členáře. Na tomto Markusově díle nejlépe jest viděti, jaká škoda jest, že rodopis doposud nepřednáší se na universitě jako samostatná doktrina a co škody tím vznikne pro celkové dějiny naše, že nevytváří se na vysokých školách celé skupiny žáků, kteří by ve studiu původních rodin českých viděli svoje národní poslání! Kéž všimly by si universitní kruhy naše toho nového Markusova díla dle zásluh yeho! Již logické uspořádání celého dila: Nástin vývoje rodopisu, jeho účelu a významu, základní pojmy rodopisné, jeho prameny a jejich shledávání, zhodnocení i zpracování, úprava rodinného archivu, rodopisná literatura i ukázky vyobrazení z Paprockého „Diadochu“ musí zaujmouti i členáře osobně na rodopisném bádání neinteressovaného. Blahopřejeme autorovi i Rodopisné společnosti k tomuto dilu. I rodopisec zpracovaný najde zde mnoho nového, pro začátečníka je zde ovšem vše, čeho pořebeuje.

Časopis Rodopisné společnosti za rok 1935—1936 bude zakončen svazkem, který za redakce zem. archiváře Dr. Zdeňka Kristěna vyjde do konce ledna 1938. — 2. *Časopis RSČ za rok 1937—1938* vyjde jako dvousvazek, a to ve 4 sesitech, z nichž prvý vyjde v únoru 1938. Redigovali bude opět Dr. Ant. Markus v Třeboni, jemuž také budlež zasilány příspěvky pro časopis a recensní výlisky. Rokem 1938 dostane se vydávání časopisu opět do časové rovnosti. — 3. RSČ bude vydávat — ovšem v předpokladu, že se přihlásí dostatek zájemců — zvláštního *Oznamovatele*, jenž přinášeli bude jen dotazy rodopisných badatelů po datech jim neznámých (na př. místo a datum narození, sňatku nebo úmrtí jisté osoby a pod.). Tento Oznamovatel má být zasilán všem konsistořím a matričním úřadům, aby se usnadnilo pátrání. Za uveřejnění dotazu bude vybírána mírný poplatek. 1. číslo tohoto oznamovatele pod jménem „Rodopisný zpravodaj“ vyšlo již 4. ledna t. r. jako příloha k IX. ročníku časopisu Rodopisné společnosti československé. — Předseda Sdružení venkovských kronikářů (odbor při Svobodném učení selském, Praha XII., Slezská 7). Dr. V. Davídek vydal vlastním nákladem dílko rodopisné „My sedláci“. Náš rod, Davídkové v Lipnici a z Lipnice na Plzeňsku, v němž od nejstaršího známého předka lipnických Davídků Kašpara Davídka,

enž se jmenuje roku 1603 mezi starými pamětníky z Lipnice, probírá členy své rodiny až do nejnovější doby dle pramenů uložených v archivu děkanství ve Spáleném Poříčí a Těnovicích, v zámeckém archivu ve Spáleném Poříčí a v zemském archivu v Praze.

Československé rody, red. V. J. Krýsa v Plzni, u Jikalky 6. Roč. I. č. 3. přináší článek: Z dějin patricijského a erbovního rodu Guldenerů z Lobež v Plzni, v čísle 4. Rod Hurychů. —

V knihovně Společnosti přátel starožitnosti v Praze vyšla monografie z čsl. dějin kulturních »*Československé hrady a zámky*« od Chyského-Šimáka-Wirtha jako zvláštní otisk článku uveřejněného v 1. a 2. čísle ročníku 1935 časopisu Společnosti přátel starožitnosti čsl. v Praze, o němž jsme již referovali. —

Časopis Společnosti přátel starožitnosti čsl. v Praze, roč. XLV. č. 3. přináší článek Olgy Zielecké: Rodokmen spisovatele a politika Josefa Václava Friče a jeho choti Anny Kavalírové (1829—1890). — Ladislav Hosák: Příspěvky k starému rodopisu moravskému V. Erb Iva na Třech Húrkách — Páni z Boželovce, Čistého Slemene, Choliny, Jičína, Konice, Strážiště, Sukolomi, Šumvaldu, Újezda, Vlkose a Žerotína. — Seznam jmen z křestní matriky z r. 1623 farního úřadu P. Marie před Týnem. — V čísle 4. L. Hosák: Příspěvky k starému rodopisu moravskému VI. Erb cimburi. Páni z Cimburka, Heraltic, Lipníka, Ratiboric a Račic. Pokračování rodokmenu Fričova: Josef Frič a větev rodu Brodských a Hedbávných — Oddací matrika fary svatotomášské v Praze z r. 1595

Strakonicko, vlastivědný a národopisný sborník šumavského podhůří, ročník III., sešit 3. a 4., vydávaný Musejním spolkem v Strakonicích, má v článku J. Kohouta Farní kostel, Stěši sv. Jana Křtitele a Hora Kalvarie v Česticích, zmínky o vladykách z Čestic a Hyzrlech z Chodů, podobně i v článku archiváře Teplého: Prodej statku předslavského r. 1684.

Od Ještěda k Troskám, vlastivědný sborník českého severu, roč. XVI č. 1—2, red. Jan Polák, Turnov 586 Články Dr. J. V. Šimák: Předkové rodiny Boháčkovy. — Josef Voborník: Soupis poddaných panství Svijanského r. 1773, Richta Sebe-slavská, Ves Jirsko, Havlovice, Sebeszlawicze, Padeřavice, Střížovice

Tradice, věstník Svazu čs. úředníků knížete ze Schwarzenberku v Českých Budějovicích, red. Dr. Antonín Markus, červenec, září, říjen, prosinec 1937 ve článku Adolfa Gajdoše: Schwarzenberskí huláni na Moravě přináší řadu jmen důstojníků a podobiznu Karla knížete Schwarzenberga, velitele hulánského ko-

pusu v r. 1796. Obraz Rudolfa Váchy: Zázračné uzdravení princezny Mathildy ze Schwarzenberku 20. března 1821 ve Würzburgu.

Dr. Bedřich Slavík: „Pisemnictví na Litovelsku“, vydalo městské museum v Litovli 1937. Úžasnou píli mladého autora podány zde zprávy o pisemnictví na Litovelsku od konce 14. stol. do nejnovějších dob, takže i pro rodopisce z krajů moravských nalezně se tu bohatá ženě. —

Srdce přátele našeho velikého dějepisce profesora Jos. Pekaře radostí naplněno bylo vydáním nového dila „O Josefu Pekařovi“, jež přináší příspěvky k jeho životopisu a dílu. Redigoval *Dr. Rudolf Holinka*, vydal Řád v Praze 1937. Celý sborník je rozdělen na čtyři díly. V prvním dáno slovo básníkům Seifertovi, Zahradníčkovi Václavu Renčovi, Lazeckému a Fr. Křenovi, II. díle promlouvají Rudolf Holinka o díle Josefa Pekaře, Josef Vašica o Pekařově rehabilitaci Křišťanovy svatováclavské legendy, Jan Vilíkovský o Pekařových studiích českého středověku, Zdeněk Kalista o Pekařově nazírání na barok, František Kutner o jeho smyslu pro poměry selské. V III. díle mluví J. Hertl o Pekařově poznání dějin, Francouz profesor university v Lille Dr. Viktor L. Tapié o původu i historii bojů mezi Pekařem a Masarykem, Karel Schwarzenberg divá se na myšlenku Pekařova s hlediska státního práva českého, Němec univ. prot. Dr. Eduard Winter pojednává o stanovisku Pekařově k Němcům, Josef Kliment o zásahu Pekaře do české vědy právní, Josef Klik o posledních vědeckých zájmech Pekařových. Ve IV. díle přináší Josef Hobzek příspěvky k životopisu a verše mladistvého Pekaře. Sborníkem tímto splacena byla aspoň malá časťka velkého dluhu, jejž dluží národ český svému otcu dějin Josefу Pekařovi. —

Sudetendeutsche Familienforschung, vyd. Zentralstelle für sudetendeutsche Familienforschung v Ústí nad Labem, Grosse Wallstrasse 9, red. Dr. Fr. Jos. Umlauf a Dr. Fr. J. Wünsch, ročník 10, sešit 1. a 2. přinášejí bohatý jmenný materiál zejména ve článcích Karla Bienerta: Křtici a propouštěcí listy městského archivu v České Lípě, Fr. Pohla: Oddavky a úmrtí cizích v matrikách ve Smržovce, Dr. L. Hally: Novoměštané dle třetí Jihlavské knihy purkrechtní. —

ZASLANÉ PUBLIKACE.

Kutnohorské příspěvky k dějinám vzdělanosti české, red. Jan Fiala, Dr. Em. Jäger a Dr. Lohr, IX. řady, 4. sešit.

Rodopisný zpravodaj, příloha k IX. ročníku časopisu Rodopisné společnosti československé v Praze II., Na Těšnově 1220. Dotezy a odpovědi zájemců o pátrání rodopisné.

Časopis Společnosti přátele starožitnosti československých v Praze, roč. XLV, č. 3. a 4., red. r. Josef Pelikán, archivář Národní shromáždění, Praha I., Sněmovna.

Strakonicko, roč. III, č. 3. a 4., vyd. Musejní spolek v Strakonicích.

K. Polák — Zd. Kristén: Rod básnika Rudolfa Mayera v Praze 1937. Nákladem vlastním.

Dr. Davídek: My sedláci. Náš rod Davídkové v Lipnici a z Lipnice na Plzeňsku. Nákladem vlastním, tiskem J. Voctáře v Brandýse nad Labem.

Numismatické zprávy, roč. IV, čís. 4. a 5., red. K. Chaura, Praha II., Vojtěšská 15.

Sudetendeutsche Familienforschung, roč. 10., sešit 1. a 2., red. F. J. Umlauf a Dr. F. J. Wünsch, Ústí nad Labem.

Die Sippe: Blätter für südostdeutsche Sippenforschung, vyd. a red. Walter Klemm, Wien 8, Fuhrmannsgasse 18 a, roč. I., sešit 1. a 2.

Unsere Ahnen: Mitteilungen der Gesellschaft für Ahnenkunde, Wien I., Augustinerbastei 6, ročník 1937, sešit 4., 5., 6.

Mitteilungen des Roland: Verein für Sippenforschung und Wappenkunde — Dresden A 1, Taschenberg 3, roč. 22, sešit 4

Suomen Sukutulkimuseuran Vuosikirja.

Genealogiska Samfundets i Finland. Arsskrift XXI, 1937, Helsinki.

ZPRÁVY SPOLKOVÉ.

Naše Jednota navštívila dne 9. října korporativně výstavu výtvarných a literárních prací arch. Břetislava Štorma v Denisově ústavu v Praze II., ve Štěpánské ulici, kde podala členům Jednoty odborný výklad p. Dr. Birnbaumová. — Dne 28. listopadu o půl 3. hodině odpoledne pořádala Jednota ve velechrámu sv. Václava na Hradě pražském v předvečer výročí úmrtí Otce vlasti Karla IV. slavnost »Hold českým králům« s tímto pořadem: Především zapěn chorál »Svatý Václav«, na to členové výboru p. Přech a p. Cidlinský položili věnec na mausoleum Otce vlasti císaře Karla IV., k čemuž promluvil J. M. pan kanovník Dr. J. Čihák.

Slavnost zakončena státními hymnami. Slavnosti účastnily se delegace většiny národních korporací a spolků českých, z historických rodů českých zejména členové rodu Lobkoviců, Schwarzenbergů a Černinů. Veškerý český tisk přinesl o slavnosti zprávy a vyobrazení. — Vatikánský list *L'osservatore Romano* ze dne 18. prosince 1937 přináší tuto zprávu:

In memoria di Carlo IV. Imperatore Romano e Re di Boemia. Alla vigilia della morte del grande «Padre della Patria» Carlo IV. il 28. novembre il suo sepolcro nel Duomo di San dell'Unione delle antiche stirpi czeche, la quale ha voluto in tal modo onorare la memoria di questo gran Re ceco ed Imperatore del Sacro Romano Impero. Dopo la deposizione di una grande corona di lauro in presenza di un numeroso pubblico prese la parola in Canonico Monsignor Cihak, il quale mise in rilievo i grandi meriti religiosi, culturali e politici di Carlo IV. e specialmente il suo contributo alla pace della Chiesa, avendo egli attivamente cooperato al ritorno dei Papi da Avignone a Roma. Erano presenti pure Carlo Schwarzenberg e Lobkowic, e tante altre distinte personalità della vita culturale e nazionale.

V tentýž den večer konána byla slavnostní schůze členská, na niž promluvil předseda Dr. Matina o významu Karla IV. pro zdar studií domácích dějin a o účasti českých rodů na práci literární i umění výtvarném v jeho době. Schůze účastnil se jako host Karel Schwarzenberg. Pozdravné příipisy zaslali a omluvili se chorobou pánové Zdeněk Kolowrat - Krakovský. Dr. Kristen a J. Čestlický.

Zapsal

Václav Přech,
jednatel.

